

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 sierpnia 2019 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	sędzia Grzegorz Tyrka (spr.) Teresa Kalinka
Sędziowie:	del. Anna Capik-Pater
Protokolant:	Ewa Gambuś

po rozpoznaniu w dniu 1 sierpnia 2019r. w Gliwicach

sprawy z powództwa A. S. (S.), Ł. F. (F.)

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w Z.

o wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych, wynagrodzenie urlopowe

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Rejonowego w Zabrzu

z dnia 8 listopada 2018 r. **sygn. akt** IV P 367/11

- 1) zmienia częściowo zaskarżony wyrok w punktach 1 i 4 w ten sposób, że zasądza od pozwanej na rzecz powoda Ł. F. kwotę 97,12 zł (dziewięćdziesiąt siedem złotych dwanaście groszy) tytułem wynagrodzenia urlopowego z ustawowymi odsetkami od dnia 1 sierpnia 2010 roku i oddala powództwo w pozostałym zakresie;
- 2) zmienia zaskarżony wyrok w punkcie 3 w ten sposób, że zasądza od powoda Ł. F. na rzecz pozwanej kwotę 1 800 zł (tysiąc osiemset złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego;
- 3) zmienia zaskarżony wyrok w punkcie 5 w ten sposób, że nakazuje pobrać od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Zabrzu kwotę 30 zł (trzydzieści złotych) tytułem opłaty od pozwu, od uiszczenia której powód Ł. F. był zwolniony;
- 4) zmienia częściowo zaskarżony wyrok w punkcie 6 i 9 w ten sposób, że zasądza od pozwanej na rzecz powoda A. S. kwotę 93,88 zł (dziewięćdziesiąt trzy złote osiemdziesiąt osiem groszy) tytułem wynagrodzenia urlopowego z ustawowymi odsetkami od dnia 2 maja 2011 roku i oddala powództwo w pozostałym zakresie;

5) zmienia zaskarżony wyrok w punkcie 8 w ten sposób, że zasądza od powoda A. S. na rzecz pozwanej kwotę 1 800 zł (tysiąc osiemset złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego;

6) zmienia zaskarżony wyrok w punkcie 10 w ten sposób, że nakazuje pobrać od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Z.kwotę 30 zł (trzydzieści złotych) tytułem opłaty od pozwu, od uiszczenia której powód A. S. był zwolniony;

7) oddala apelację w pozostałym zakresie;

8) zasądza od powodów Ł. F. i A. S. na rzecz pozwanej po 705 zł (siedemset pięć złotych) tytułem kosztów procesu w postępowaniu apelacyjnym.

(-) sędzia del. Anna Capik-Pater (-) sędzia Grzegorz Tyrka (spr.) (-) sędzia Teresa Kalinka

VIII Pa 17/19

UZASADNIENIE

Powód Ł. F. domagał się zasądzenia od pozwanej (...) Spółki Akcyjnej w Z. na swoją rzecz kwoty 12 000 zł tytułem wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych za okres od lipca 2008r. do lipca 2010r. wraz z ustawowymi odsetkami od 1 sierpnia 2010r., kwoty 7 000 zł tytułem wyrównania wynagrodzenia za urlop wypoczynkowy za lata 2008-2010 wraz z ustawowymi odsetkami od 1 sierpnia 2010r. oraz koszty zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Powód A. S. domagał się zasądzenia od pozwanej (...) Spółki Akcyjnej w Z. na swoją rzecz kwoty 20 000 zł tytułem wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych za okres od lipca 2008r. do kwietnia 2011r. wraz z ustawowymi odsetkami od 2 maja 2011r., kwoty 8 000 zł tytułem wyrównania wynagrodzenia za urlop wypoczynkowy za lata 2008-2011 wraz z ustawowymi odsetkami od 2 maja 2011r. oraz koszty zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Na uzasadnienie podano, że powodowie, świadcząc pracę na rzecz pozwanej na stanowisku pomocnika maszynisty, maszynisty, rewidenta taboru i kierownika pociągu, byli dowożeni przez pracodawcę z wyznaczonego miejsca do stacji przejęcia lokomotywy. Po zakończonej pracy, powodowie byli odwożeni ze stacji przejęcia lokomotywy do wyznaczonego miejsca. Pracodawca nie zaliczył czasu dowożenia i odwożenia do czasu pracy. W związku z tym powodowie nie otrzymali wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych oraz otrzymali zaniżone wynagrodzenie za czas urlopu.

Pozwana wniosła o oddalenie powództw i zasądzenie od każdego powoda na swoją rzecz zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Na uzasadnienie podano, że każdorazowy dojazd pracownika pojazdem służbowym tzw. transportem technologicznym do i z miejsca objęcia obowiązków pracowniczych maszynisty, nie może być wliczany do czasu pracy. Pozwana wskazała, że transport ten odbywał się na koszt pracodawcy, pojazdem służbowym, a powodowie zgadzali się na tę formę przewozu, która stanowiła dla nich udogodnienie. Transport ten był zapewniany przez spółkę dobrowolnie, a korzystanie przez niego nie było przymusowe. W sytuacji, gdy pracownik dobrowolnie i bez polecenia stawia się w zakładzie pracy w celu dowiezienia do miejsca rozpoczęcia przejazdu, nie oznacza, że można mówić o czasie pracy, bowiem powodowie nie świadczyli wówczas pracy i nie pozostawali do dyspozycji pracodawcy. Pozwana podała, że zgodnie z regulaminem pracy obowiązkiem powodów było stawienie się w miejscu pracy w takim czasie, aby w porze rozpoczęcia pracy znajdowali się na stanowisku pracy w gotowości do jej wykonania. Pozwana podała, że powodom wypłacano za czas dojazdu dodatek dojazdowy, a także dodatek hotelowy. Każdy z powodów otrzymał też wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych, przy czym Ł. F. otrzymał 19 905,50 zł za 732 przepracowane nadgodziny, a A. S. otrzymał 20515, 75 zł za 719 godzin nadliczbowych.

Dnia 12 lipca 2012r. Sąd Rejonowy wydał wyrok wstępny, w którym uznał roszczenie powodów za usprawiedliwione co do zasady. Na skutek apelacji pozwanej, Sąd Okręgowy wyrokiem z dnia 7 lutego 2013r. oddalił apelację.

Wyrokiem z dnia 8 listopada 2018 roku Sąd Rejonowy w pkt 1 uwzględnił częściowo powództwo Ł. F., w pkt 2 oddalił powództwo Ł. F. w pozostałym zakresie, w pkt 3 zniósł wzajemnie koszty procesu między powodem Ł. F. a pozwaną, w pkt 4 nadał wyrokowi w pkt 1 rygor natychmiastowej wykonalności co do kwoty 1 774 zł, w pkt 5 orzekł o kosztach sądowych, w pkt 6 uwzględnił częściowo powództwo A. S., w pkt 7 oddalił powództwo A. S. w pozostałym zakresie, w pkt 8 zasądził od powoda A. S. na rzecz pozwanej kwotę 1 008 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego, w pkt 9 nadał wyrokowi w pkt 6 rygor natychmiastowej wykonalności co do kwoty 2 373 zł, w pkt 10 orzekł o kosztach sądowych.

Sąd Rejonowy ustalił, że powodowie byli zatrudnieni na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony, przy czym Ł. F. ostatnio na stanowisku maszynisty, natomiast A. S. ostatnio na stanowisku rewidenta wagonów i kierownika pociągu. Miejszem świadczenia pracy był teren kraju.

Sąd Rejonowy ustalił, że czasem pracy powodów był także czas dojazdu pracownika do miejsca objęcia lokomotywy oraz czas powrotu po zdaniu lokomotywy. Powodowie otrzymywali premie, które faktycznie stanowiły wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych, bowiem przekraczali oni dozwoloną liczbę godzin nadliczbowych. Dodatkowo, powodowie otrzymywali dodatek dojazdowy i dodatek hotelowy. Powodowie także otrzymywali wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych.

Sąd Rejonowy ustalił czas potrzebny na dojazd do miejsca objęcia lokomotywy i czas powrotu na podstawie dokumentacji przedstawionej przez pozwaną. Pozwana nie dysponowała pełną dokumentacją czasu pracy Ł. F., i dlatego Sąd Rejonowy przyjął, że w okresie od stycznia do lipca 2010r. powód pracował taką samą ilość godzin, jak w okresie, za których zachowała się dokumentacja, to jest od stycznia do lipca 2010r. Sąd Rejonowy uznał, że brak dokumentacji czasu pracy nie może obciążać pracownika. Sąd Rejonowy podał, że na poczet obliczonego świadczenia należało zaliczyć wypłacone wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych, premie, dodatek dojazdowy.

Sąd Rejonowy ustalił, korzystając z opinii biegłego do spraw wynagrodzeń, że powodowi A. S. przysługuje tytułem wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych kwota 23 865,28 zł. Tymczasem powód A. S. otrzymał od pozwanej kwotę wyższą, to jest 36 791,61 zł. Sąd Rejonowy ustalił, że w niektórych miesiącach objętych pozwem pozwana nadpłaciła powodowi A. S. tytułem wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych; zaś w innych miesiącach wystąpiły niedopłaty, łącznie na kwotę 5 337,43 zł. Sąd Rejonowy podał, że pozwana wypłaciła powodowi A. S. kwotę 4 692,32 zł tytułem wynagrodzenia urlopowe podczas, gdy z opinii biegłego wynika, że winna wypłacić kwotę 4 786,20 zł. Zatem różnica wynosi 93,88 zł. Sąd Rejonowy zwrócił uwagę, że w niektórych miesiącach pozwana nadpłaciła powodowi A. S. wynagrodzenie urlopowe, zaś w niektórych miesiącach nastąpiła niedopłata, łącznie na kwotę 771,12 zł.

Odnośnie powoda Ł. F., to Sąd Rejonowy ustalił, że należna kwota tytułem wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych wynosi 25 158,48 zł podczas, gdy powód otrzymał od pozwanej kwotę 30 341,39 zł. W poszczególnych miesiącach objętych sporem wystąpiły nadpłaty, ale także niedopłaty na łączną kwotę 8 882,75 zł. Sąd Rejonowy ustalił, że powód Ł. F. otrzymał od pozwanej wynagrodzenie urlopowe w wysokości 3 820,28 zł, a winien otrzymać kwotę 3 917,40 zł, co daje kwotę 97,12. Sąd Rejonowy zwrócił uwagę, że w niektórych miesiącach pozwana nadpłaciła powodowi Ł. F. wynagrodzenie urlopowe, zaś w niektórych miesiącach nastąpiła niedopłata, łącznie na kwotę 706,28 zł.

Sąd Rejonowy uznał, że roszczenia powodów zasługują na uwzględnienie w granicach wytyczonych opiniami sądowymi.

Sąd Rejonowy wskazał, że nie było możliwości precyzyjnego określenia czasu, jaki powodowie potrzebowali na dotarcie do lokomotywy, a następnie po jej zdaniu na powrót do bazy. Miejsca objęcia lokomotywy i jej zdania ulegały zmianie, często nie był to nawet oznaczony punkt geograficzny. Zmieniała się także infrastruktura drogowa; nie było możliwości odtworzenia natężenia ruchu, co miało bezpośredni wpływ na czas potrzebny do pokonania drogi. W związku z tym Sąd Rejonowy oparł się na art. 322 k.p.c. Sąd Rejonowy podał, że skoro pozwana kwestionowała czas wskazany przez powodów a potrzebny na dojazd do lokomotywy i powrót do bazy, to zlecono biegłemu z zakresu wynagrodzeń do dokonania weryfikacji danych w oparciu o program T.. Nadto, godzina objęcia i zdania lokomotywy została wzięta z wykazu pracy pojazdów i drużyn trakcyjnych oraz wykazu pracy A, które to dokumenty wypisywane były przez jednego z członków drużyny trakcyjnej. W przypadku braku niektórych wykazów, Sąd Rejonowy oparł się na danych zawartych w zapiskach powoda Ł. F.. Natomiast podstawą do wyliczenia wynagrodzenia za czas przejazdu do lokomotywy i czas powrotu było wynagrodzenie otrzymywane przez powodów z pominięciem premii, dodatku dojazdowego i dodatku hotelowego, a to w związku z treścią art. 151¹ § 3 k.p. Dodatek dojazdowy i wynagrodzenie za dodatkową pracę na lokomotywie wypłacane częściowo w formie premii nie zostały zaliczone do podstawy wyliczenia wynagrodzenia, gdyż faktycznie stanowiły rekompensatę za pracę w godzinach nadliczbowych. Dodatek hotelowy natomiast nie był stałym składnikiem wynagrodzenia powodów i stanowił ryczał za noclegi. Sąd Rejonowy dokonał wyliczenia wynagrodzenia należnego powodom od momentu wyjazdu z bazy do momentu powrotu do niej. Tym samym na poczet tak wyliczonego wynagrodzenia należało zaliczyć wynagrodzenie, jakie powodowie otrzymali od pozwanej, a w szczególności wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych, które zostały wypracowane na lokomotywie, a które zostały ujawnione na wykazie A. Wynagrodzenie to było częściowo wypłacane w ramach premii i bezspornym było, że pozwana nie wypłacała powodom wyłącznie wynagrodzenia za czas dojazdu do lokomotywy i powrotu z niej (poza dodatkiem dojazdowym).

Sąd Rejonowy podał, że wynagrodzenie urlopowe zostało obliczone zgodnie z rozporządzeniem Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 8 stycznia 1997r. w sprawie szczegółowych zasad udzielania urlopu wypoczynkowego, ustalania i wypłacania wynagrodzenia za czas urlopu oraz ekwiwalentu pieniężnego za urlop (Dz.U. z 1997 roku, Nr 2, poz. 14).

Sąd Rejonowy podkreślił, że brak było podstaw, aby na poczet należnego powodom wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych oraz wynagrodzenia urlopowego zaliczyć nadpłaty, jakie wystąpiły w niektórych miesiącach, a to w związku z treścią art. 87 § 1 k.p.

Sąd Rejonowy rozstrzygnięcie oparł na podstawie art.151¹k.p., art. 172 k.p., art.481 k.c. w zw. z art. 300 k.p., art.477² k.p.c.

Sąd Rejonowy orzekł o kosztach procesu na mocy art. 100 zdanie pierwsze k.p.c. oraz § 6 pkt 5 i § 11 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. Nr 163 poz.1349 z późn.zm.).

Pozwana wniosła apelację co do pkt 1, 3, 4, 5, 6, 8, 9, 10 wyroku, domagając się zmiany zaskarżonej części wyroku poprzez oddalenie powództw oraz zasądzenia od każdego z powodów na swoją rzecz zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych za obie instancje.

Pozwana zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła naruszenie przepisów prawa, a to:

1. art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 6 k.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów polegające na przyjęciu, że powód Ł. F. wykazał, że należne mu było wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych oraz wynagrodzenie urlopowe w okresie od stycznia do lipca 2010r. podczas, gdy powód nie wykazał, aby wynagrodzenie to było mu należne, a Sąd Rejonowy dokonując obliczeń oparł się na niewłaściwych hipotetycznych założeniach,

2. art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 322 k.p.c. i art. 232 § 2 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów polegające na bezpodstawnym przyjęciu, że wobec braku danych w zakresie godzin pracy powoda w okresie od stycznia do lipca 2010r., powód Ł. F. w tym okresie przepracował tyle samo godzin, ile przepracował w okresie od stycznia do lipca 2009r.,

3. art. 5 k.c. polegające na jego niezastosowaniu i tym samym uwzględnieniu przez Sąd Rejonowy okoliczności, iż pozwana w spornym okresie dokonała nadpłaty z tytułu przekroczenia norm czasu na rzecz powodów, tym samym powodowie nie ponieśli żadnego uszczerbku majątkowego, przeciwnie zostali bezpodstawnie wzbogaceni i pomimo tego żądali dodatkowo od pozwanej wielotysięcznych kwot.

Pozwana wniosła o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego, celem obliczenia potencjalnego wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych powoda Ł. F. z pominięciem okresu od stycznia do lipca 2009r., bowiem powód nie wykazał, aby w tym okresie pracował w godzinach nadliczbowych.

Powodowie nie zajęli stanowiska na treść apelacji pozwanej.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

apelacja pozwanej zasługuje na uwzględnienie w znacznym zakresie.

Inicjując rozważania prawne należy wskazać, że sąd drugiej instancji rozpoznający sprawę na skutek apelacji nie jest związany przedstawionymi w niej zarzutami dotyczącymi naruszenia prawa materialnego, wiąże go natomiast zarzuty dotyczące naruszenia prawa procesowego. Sąd Najwyższy wielokrotnie podkreślał, że sąd drugiej instancji rozpoznający sprawę w granicach zaskarżenia powinien wziąć pod uwagę wszystkie stwierdzone naruszenia prawa materialnego popełnione przez sąd pierwszej instancji, niezależnie od tego czy zostały wytknięte w apelacji – orzeczenia: z dnia 5 września 2001 roku, w sprawie I CKN 179/99, opublikowane w OSNC z 2002 roku, nr 4, poz. 54; z dnia 4 października 2002 roku, w sprawie III CZP 62/02, opublikowane w OSNC z 2004 roku, nr 1, poz. 7; z dnia 31 stycznia 2008 roku, w sprawie III CZP 49/07, opublikowane w OSNC z 2008 roku, Nr 6, poz. 55.

W ocenie Sądu Okręgowego doszło do naruszenia prawa materialnego, tj. art. 87 § 1 k.p., zgodnie z którym z wynagrodzenia za pracę - po odliczeniu składek na ubezpieczenia społeczne oraz zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych - podlegają potrąceniu tylko następujące należności: 1) sumy egzekwowane na mocy tytułów wykonawczych na zaspokojenie świadczeń alimentacyjnych; 2) sumy egzekwowane na mocy tytułów wykonawczych na pokrycie należności innych niż świadczenia alimentacyjne; 3) zaliczki pieniężne udzielone pracownikowi; 4) kary pieniężne przewidziane w art. 108.

Uwadze Sądu Rejonowego uszło, że każdy z powodów domagał się wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych oraz wyrównania wynagrodzenia urlopowego za okres zamknięty bez rozbicia na poszczególne miesiące. Oznacza to, rolą Sądu Rejonowego było ustalenie łącznej wysokości dochodzonych roszczeń za okres zamknięty (oddzielnie dla wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych i oddzielnie dla wynagrodzenia urlopowego), a następnie porównanie tych wartości z wypłaconymi przez pozwaną świadczeniami za okres objęty sporem. Wyrok Sądu Rejonowego byłby prawidłowy wówczas, gdyby każdy z powodów dochodził roszczeń z rozbiciem na poszczególne miesiące. Skoro powodowie oznaczyli zbiorczo kwoty żądań, to trudno jest ustalić, ile powodowie żądali od pozwanej z rozbiciem na poszczególne miesiące. Oznacza to, że niemożliwe jest przyjęcie, iż w poszczególnych miesiącach wystąpiła niedopłata.

Skoro pozwana wypłaciła na rzecz powodów wyższe świadczenia tytułem wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych, niż powodom się należało, to powództwa należało oddalić. Zatem zbędne okazało się uzupełnianie postępowania dowodowego w postępowaniu apelacyjnym. Natomiast w zakresie wynagrodzenia urlopowego powód Ł. F. ma prawo do kwoty 97,12 zł, a powód A. S. do kwoty 93,88 Przy tak sformułowanych roszczeniach brak było

podstaw do zastosowania art. 87 § 1 k.p. Zasadny okazał się zarzut naruszenia art. 5 k.c. (art. 8 k.p.), bowiem Sąd Rejonowy orzekł o wyższym roszczeniu, aniżeli powodowie dochodzili.

Należy wskazać, że Sąd Rejonowy nie naruszył art. 233 k.p.c., art. 322 k.p.c. i art. 6 k.c. Powodowie wykazali, że świadczyli pracę w godzinach nadliczbowych. Sąd Rejonowy prawidłowo przyjął założenia do obliczenia wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych, w tym dla powoda Ł. F.. Skoro pozwana nie posiadała pełnej dokumentacji czasu pracy, to Sąd Rejonowy słusznie przyjął, że w okresie od stycznia do lipca 2010r czas pracy powoda Ł. F. był taki sam, jak w okresie od stycznia do lipca 2009r.

Mając powyższe na uwadze należało na mocy art. 386 § 1 k.p.c. zmienić częściowo zaskarżony wyrok w pkt 1, 4, 5, 6, 9, 10 poprzez orzeczenie niższych kwot tytułem wynagrodzenia urlopowego, tytułem kosztów sądowych i oddalenia powództw w pozostałym zakresie; zaś na mocy art. 385 k.p.c. należało oddalić apelację pozwanej w pozostałym zakresie.

Powodowie przegrali postępowanie przed Sądami I i II instancji.

W przypadku powoda Ł. F. wartość przedmiotu sporu wynosiła 19 000 zł, zaś wartość przedmiotu zaskarżenia wynosiła 9 590 zł.

W przypadku powoda A. S. wartość przedmiotu sporu wynosiła 28 000 zł, zaś wartość przedmiotu zaskarżenia wynosiła 6 109 zł.

Strona pozwana była reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika – radcę prawnego. Wynagrodzenie pełnomocnika za udział w postępowaniu przed Sądem Rejonowym należało ustalić na podstawie § 6 pkt 5 w zw. z § 11 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. z 2002 roku, Nr 163, poz. 1349), to jest 1 800 zł. Na mocy art. 386 § 1 k.p.c., art. 98 k.p.c. i w/w rozporządzenia należało zmienić pkt 3 i 8 zaskarżonego wyroku i zasądzić od każdego powoda na rzecz pozwanej po 1 800 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

O kosztach postępowania apelacyjnego należało orzec na mocy art. 98 k.p.c. oraz § 2 pkt 4, § 9 ust. 1 pkt 2, § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (jednolity tekst Dz.U. z 2018 roku, poz. 265), to jest 675 zł powiększoną o kwotę 30 zł tytułem opłaty od apelacji. W związku z tym w pkt 8 wyroku zasądzono od każdego z powodów na rzecz pozwanej po 705 zł tytułem zwrotu kosztów procesu w postępowaniu apelacyjnym.

(-) sędzia del. Anna Capik-Pater (-) sędzia Grzegorz Tyrka (spr.) (-) sędzia Teresa Kalinka